

Janko Polič Kamov
(1886—1910)

Ujvije
(1891—1901)

POST SCRIPTUM Ne, o dekletu nisem pel,
ki jo mladenič sreča:
ne gane me zaljubljenost
cvetoča in dehteča.

O zgodovini nisem pel,
požvižgam se na bane:
saj nisem cucek biblijski,
ki liže Jobu rane.

Ni mar bilo detinstva mi
ne plodnosti filistrov:
nisem kadilo milostnih
božanstev in ministrov.

Sočutnih nisem lil solza,
ker rad ga pil je Noe:
nisem trobenta, da slavil
krščanske bi heroje.

Nisem vam pel o škrofeljnih
z uradniškim poklonom:
nisem bojevnik bednikov
tam z okna nad balkonom.

Povsod neumnost videl sem,
kako blešči se v slavi . . .
Kjer je neumnost brez sramu,
kako bi jo po glavil!

Tako po steklu z roko sem
udaril v divjem besu . . .
Zaman! — na roki lepka kri
in steklo v živem mesu . . .

Prostaška kletev od tedaj
vse moje pesmi vžiga.
Le kolnem še. In razen psovka
— za zdaj — me nič ne brigal!